

Gyömbér Béla

## A DRM a jogérvényesítés szolgálatában

A szerzői jog területe mára egy rendkívül összetett struktúrává vált, ahol a nemzeti és a nemzetközi szabályozás igen bonyolult rendszerré állt össze. Egy rendszerré, amely azonban korántsem tekinthető még teljesen kiforrottnak és egységesnek. A technológiai fejlődés, majd annak legutóbbi hozadéka, a digitális kultúra megjelenése ebben a rendszerben olyan változásokat eredményezett, amelyek maradéktalan és megnyugtató szabályozására az addigi struktúrák elégtelennek bizonyulhatnak.

A digitális adattartalmakkal összefüggésben annak ellenére nem alakult ki a mai napig sem egységes szabályozás és joggyakorlat, hogy a kérdéskört több irányelv és ajánlás is rendezni kívánta az Európai Unió keretein belül, és ugyanez elmondható a számos vonatkozó nemzetközi szerződés kapcsán. A digitális technológiával összefüggő kérdések szabályozásának megjelenése a szerzői jog területén a 90'-es évek közepére tehető. Azonban egyes területeken mind a mai napig nem született egységes álláspont a kérdések megválaszolására, annak ellenére sem, hogy szinte minden fórum elismeri; szükség lenne e területek átfogó rendezésére.

A probléma forrása a szerzői jog sajátos struktúrája, melyben nagyon sok érdek verseng egymással. A szerzői jog feladata lenne az alanyai között a kívánt egyensúly megteremtése, mivel a szellemi alkotások piacának önszabályozó jellege és egyensúly felé törekvése igen gyenge. Az egyik legsarkalatosabb kérdéssé vált, hogy a szerzői jog hogyan képes kezelni az évtizedes, de gyenge lábakon álló egyensúlyt alapjaiban felborító DRM-rendszerek megjelenését, mely segítségével a jogosultak lehetősége támadt fel a hamvaiból az egyedi jogkezelés és engedélyezés megvalósítására.

A DRM (Digital Rights Management) fogalmára nincs egységes hazai, vagy akár nemzetközi álláspont. Általánosságban a DRM-rendszerek elemeinek tekintik: a hatásos műszaki intézkedést, a jogkezelési adatot és a micropayment (elektronikus fizetés) rendszert.

Véleményem szerint azonban nem elképzelhetetlen olyan DRM, mely nem tartalmaz hatásos műszaki intézkedést, csupán jogkezelési adatot, mely esetében irreleváns a felhasználó kiléte, a másik fél, a jogosult pedig éppen általa lesz beazonosítható. A DRMS fogalmába továbbá véleményem szerint a nem informatikai megoldások is beleértendőek.

A DRM megjelenését illetően nem tekinthető szerzői jogi fogalomnak, hiszen gyakorlatilag az informatika területén és annak eszköztárával jelent meg a piacon a digitális

adattartalmakra vonatkozó jogok kezelésének a lehetősége. Ezt támasztja alá, hogy a DRM rendszerek kritikái rendszeresen utalnak arra, hogy az nem vesz figyelembe bizonyos tárgyi szempontú korlátokat. Ilyen korlátként nevesítik azt, hogy a DRM nem csak szerzői jog által védett művekre és teljesítményekre alkalmazható, és a DRM rendszerek korlátozás nélküli védelme esetén azok olyan adatokat is védhetnek, melyek egyrészt nem esnek a szerzői jog hatálya alá, másrészt esetleg eleve szabadon felhasználhatóak lennének.

Véleményem szerint a DRM nem más, mint digitális adattartalmakra vonatkozó jogok kezelése. Ennél szűkebb értelmezést szabni a DRM kifejezésnek nem indokolt, különös tekintettel, hogy annak gyakorlati tartalma – illetve tartalmának változása – mindvégig megelőzte, és jelenleg is megelőzi a szerzői jog épp aktuális állását. Ezt a problémát a jogalkotó is felismerte.

Noha a DRM rendszerek konkrét és általános fogalma egyelőre nem jelenik meg sem a hazai, sem a nemzetközi normaszövegekben, annak két tipikus elemét mind a nemzetközi jog, mind az Európai Unió irányelvek, mind az Szjt. védeni rendeli. Ezek a hatásos műszaki intézkedés és a jogkezelési rendszerek. A harmadik elemének elhelyezését, a micropayment rendszert a legtöbb szerző a szerzői jogon kívül látja indokoltnak, de vannak, akik szerint a DRM tágabb fogalmába mindenképp beletartozhat. Kiemelendő, hogy a DRM rendszer tipikusan nem az alkotó, mint jogosult irányítása alatt áll, hanem egy vele szerződéses kapcsolatban levő felhasználó, egyben jogosult, a kiadók illetve tartalomszolgáltatók irányítása alatt.

Informatikai megközelítésben a DRM a következő elemeket tartalmazza: digitális vízjel (jogkezelési adat elrejtése a digitális adatban), jogleíró nyelv (a felhasználó jogait összegző információ), eszközök, amik betartatják a szabályokat (mely lehet hardver vagy szoftver is) és kommunikációs protokoll (az a mód, ahogy a DRM egyes elemei kapcsolatba lépnek egymással). A DRM-rendszerről továbbá informatikai szempontból elmondható, hogy az alkalmassá tehető mind az offline, mind az online környezetben való működésre.

A hatásos műszaki intézkedést a szerzői jogi törvénykönyvünk sem a szerző vagyoni – taxatív felsorolásból hiányzik – sem személyhez fűződő jogai közé – nem csak a jogosult, hanem más adatokat, illetve a felhasználó adatait is tartalmazhatja – nem sorolja. Strukturálisan sem integrálja a többi rendelkezés közé, így a 13. fejezetben helyezi el, a szerzői jog megsértésének következményei között.

Mielőtt azonban a DRM-el összefüggő szerzői jogi kérdések vizsgálatára nem követném el azt a gyakori hibát, hogy a DRM-rendszerek megjelenésére – és problémáira – úgy csodálkoznék rá, mintha azok a XXI. század online médiapiacának torz szülöttei

lennének. A DRM története ugyanis egészen a kereskedelmi forgalomban kapható személyi számítógépek megjelenésének korszakáig nyúlik vissza, amely időszakot az Apple II és a Commodore 64 uralta.

A szoftverek fejlesztői igen korán felismerték, hogy az adathordozót – a floppy lemezt – a felhasználók igen könnyen többszörözni tudják, mely jelenség gyorsan kiváltotta a szoftverfejlesztők tiltakozását. Nem vártak – vagy talán nem bíztak annak sikerében– azonban jogi segítségre, és elsősorban a saját eszköztárukkal próbálták meg megakadályozni az egyébként jogsértő cselekményeket. A lehetőség kulcsát az jelentette, hogy a floppy lemez kezelését akkor még nem a hardver, hanem közvetlenül a szoftver végezte, így „házon belül” adott volt a lehetőség, hogy olyan szoftvereket, illetve ekkor még csak szoftver-részeket fejlesszenek, amelyek képesek megakadályozni a szerző által nem engedélyezett másolatok létrehozását.

A különböző számítógép-platformokra rendkívül szerteágazó védelmi rendszereket dolgoztak ki a fejlesztők. Ezek a rendszerek elsődlegesen szoftveres és hardveres másolásvédelmet jelentettek, melyek leggyakrabban az adathordozó mágneses kazettákra és később floppy-lemezekre terjedtek ki. A játékkonzolok esetében a hardveres másolásvédelem a mai napig rendkívül elterjedt, míg a PC-k esetében egyelőre nincs általános hardveres védelem kialakítva, a HDCP és a DVD-olvasókba épített régiókód ellenőrzés sem tekinthető ilyennek.

Bill Gates már 1976-ban felhívta a figyelmet az illegális másolatok problémájára, amelynek apropóját az adta, hogy számításai szerint 2 dollár órabért kapna a beérkezett jogdíjak és az általa írt program, az Altair BASIC-be fektetett munkájának arányai alapján:

*„Egy dolgot azonban sikerül elérnetek, megakadályozzatok, hogy jó szoftverek íródjanak. Ki engedhet meg magának professzionális munkát a semmiért? Melyik hobbista lenne képes 3 évnyi munkát fektetni a terméke programozásba, hibakeresésbe és dokumentálásába, majd ingyen szétosztani?”*

*Bill Gates – 1976. február*

A szoftveres másolásvédelmi rendszer a 80-as évek közepére teljesen uralta a szoftverpiac nagy részét, sőt elmésebbnél elmésebb megoldások születtek a szoftverfejlesztők részéről. A különböző másolásvédelmi megoldások mind a mai napig uralják elsősorban a játékszoftverek piacát, míg a hozzáférést megakadályozó rendszerek gyakorlatilag szinte minden, nem szabadon felhasználású szoftver elengedhetetlen részét képezik.

Amikor azonban a szoftvertől eltérő digitális adattartalmak az analóg világából a digitális technológia világába csöppentek mindenki számára világossá vált, hogy a Bill Gates

által vizionált probléma most a zene- és filmipart fenyegetheti. Az azonos kihívás azonos reakciót váltott ki a jogosultakból.

Rámutatnék azonban két aspektusra, mely egyértelművé teszi a DRM jelenlegi alkalmazhatóságának nehézségeit a szoftvertől különböző digitális adattartalmak területén. Amennyiben ugyanis a DRM-re hatásos műszaki megoldásként tekintünk, akkor könnyen belátható, hogy míg a szoftver esetében maga a védendő mű alkalmas arra, hogy a DRM minden elemét magába foglalja, addig a többi digitális adattartalom erre lényegében teljesen képtelen, itt ugyanis hatásosság csak komplett DRMS, azaz digitális adattartalomra vonatkozó jogok rendszerszintű kezelése keretében várható. A különböző DRM megoldások között nem egy akadt, mely később problémákat okozott a jogszerű felhasználók számára is, de ezek mégis inkább kivételes, mintsem tipikus eseteknek tekinthetők. A DRM a kereskedelmi szoftverek piacán tehát ma már lényegében nélkülözhetetlen.

Az Európai Bizottság jelenleg már politikai célként jelöli meg a globális és átjárható DRM-rendszerek kifejlesztését és támogatását, amelyek támogatják a nyílt szabványokat. Azonban egységes – sőt egyetlen – DRM rendszer preferálása azonban nem megengedhető monopolhelyzetet teremtené, mely a legkörültekintőbb szabályozás mellett is magában hordozza a piaci verseny torzítását és a fogyasztói jogok sérelmét.

Ezen koncepció helyett véleményem szerint inkább a francia szerzői jogi szabályozási megoldásának ártértelemezése, illetve továbbgondolása lehetne követendő példa. Szükséges lenne egy olyan független, nemzetközi szintű szervezet létrehozása, mely képes a piacra kerülő DRM rendszerek előzetes – mintegy ex-ante – auditálására. Bár ez valószínűleg a DRM védett tartalmak piacra lépésének költségeit megnövelné, de emellett biztosítani lehetne szabadon és ingyenesen elérhető, előzőleg auditált, nyílt szabadalmakra épülő DRM-rendszerek hozzáférhetőségét az alacsonyabb gazdasági potenciállal rendelkező jogosultak számára. Amennyiben pedig az ezekkel elérhető védelem a jogosult számára nem lenne megfelelő, akkor az auditálás követelményének terhe mellett fejleszthetne saját DRM megoldásokat.

A DRM és a DRMS, valamint azon belül különösen a TPM rendszeres kritikája, hogy azok köztudottan feltörhetőek. Ha pedig feltörhetőek, mi alapján tekinti a jogalkotó azokat hatásosnak? Vannak, akik e miatt teljesen megkérdőjelezzik a DRM hatásosságát, és egyben létjogosultságát. Mások szerint a DRM-rendszerek azért nem tekinthetők hatékonynak, mert nem voltak képesek kezelni a P2P-problémáját, és megakadályozni az engedély nélküli jogellenes forrásból származó másolatok terjedését. A DRM-nek azonban nem kell feltörhetetlenné lennie, mivel gazdasági szempontból mégis hatékony lehet. Már csak azért

sem, mert maga a törvényszöveg is úgy rendelkezik, hogy akkor tekinthető hatásosnak a műszaki intézkedés, ha a kívánt célt képes elérni, nem pedig, ha ténylegesen feltörhetetlen.

A DRM rendszerek további kritikája, hogy a DRM és DRMS rendszerek technológiailag nem képesek hatékonyan biztosítani a szabad felhasználás lehetőségeit. Kétségtelen továbbá, hogy egy hatásos műszaki intézkedés kifejezetten meg is akadályozhat a szabad felhasználás körébe eső cselekményeket is. A hatékony szabad felhasználás ugyanis nem tűr semmilyen technológiai szabályozást a hozzáférés tekintetében. Az új francia szerzői jogi törvény külön vizsgálja, hogy egy DRM rendszer megakadályoz-e a szabad felhasználás körébe eső cselekményeket. E vizsgálatot külön egy erre a célra létrehozott szervezet, az Autorité de Régulation des Mesures Techniques végzi. Az Egyesült Államokban a hatásos műszaki intézkedések szabályozása kapcsán a DMCA más úton jár és sokkal több esetet próbál ex-ante szabályozni, amikor megkerülhetővé teszi azokat bizonyos esetekben a szabad felhasználásra tekintettel. Az így kialakított rendszer tehát mind ex-ante, mind ex-post tekintetben sokkal rugalmasabb az uniós irányelvénél.

Ugyancsak problémás a DRM rendszerek összevetése a magáncélú másolatkészítés engedélyével. A magáncélú másolás rendszere egy teljesen a jog által kimunkált, és lényegében fikción alapuló védelem a szerzői jog jogosultjai számára. A nem kívánt magáncélú másolás által okozott jövedelem-kiesést igyekezett a jogalkotó kompenzálni, mivel a magáncélú másolás elterjedésének mértéke nem tette lehetővé az egyedi jogkezelést, amely egyébként is nehézkes volt a magánszféra védelmére tekintettel. A magáncélú másolatok DRM-mentes környezetben történő egyedi engedélyezése ráadásul indokolatlanul magas költséggel járna.

Egyes vélemények szerint a fogyasztó egyenesen a jogdíj megfizetésével váltja meg a magáncélra történő másolás jogát. Az Szjt. 20. § szakasza meglehetősen szűkszavúan rendelkezik a jogdíjakról akként, hogy a szerzői jog jogosultjait a magáncélú másolásra tekintettel megfelelő díjazás illeti meg, melynek kezelését közös jogkezelő szervezetek útján rendeli megvalósítani.

A problémát az okozza, hogy a fentiek alapján a DRM-el ellátott művek esetében a jogalkotó kizárja azokról a magáncélra történő másolás lehetőségét, tehát indokolatlan lenne ezekre a művekre is alkalmazni a közös jogkezelők által kiszabott jogdíjak megfizetését. Másik aspektusból pedig a DRM lehetőséget ad arra, hogy a digitális adattartalmakra vonatkozóan a jogosultak képesek legyenek egyedileg engedélyezni a felhasználást, ezáltal pedig létjogosultságát veszti a magáncélú másolatok engedélyezésének legfőbb indoka.

Alapvetően kétféle elmélet verseng a kérdéskört tekintve: egyesek szerint a DRM

alkalmazása bizonyos egyéb feltételek fennállása esetén felváltja a digitális adattartalmakra nézve a jogdíjak rendszerét. Ezen elv alapján a közös jogkezelés kizárólag az analóg területre koncentrálódna, de mások elképzelhetőnek tartják a közös jogkezelés átértelmezését is, például a DRM rendszerek egységesítése, jog- és érdekvédelem kapcsán.

Más vélemény szerint azonban a DRM és a közös jogkezelés, így a jogdíjak rendszere nem egymást kizáró, hanem épp ellenkezőleg, egymást segítő rendszerek lehetnének. Sőt a DRM alkalmazásától függetlenül kifejezetten új jogdíjak kivetésében és a már meglevők megemelésében látják a megoldást, mondván a szerzői jog jogosultjai a jelenlegi rendszerben nem kapnak megfelelő mértékű kompenzációt a magáncélú másolatokra való tekintettel. DRM alkalmazásának esetében a szakirodalom többsége szerint azonban inkább szükség lenne a jogdíj-igények korrekciójára.

Véleményem szerint a hatásos műszaki intézkedést tartalmazó DRMS esetében valóban indokolatlan a magáncélú másolatok egyedi engedélyezési problémái miatt kényszerűségből létrehozott, fikciós jellegű, és bizonyos aspektusból igazságtalan jogdíjrendszer fenntartása. A hatásság DRMS szintjén azonban jelenleg csak kivételesen valósul meg, és talán a közeljövőben nem is fog, így addig a pontig a DRM nem is lesz képes felváltani a jelenlegi jogdíjrendszert, hiszen nem lesz alkalmas az egyedi engedélyezés megvalósítására.

A DRM használata sokakban ráadásul fogyasztóvédelmi aggályokat vált ki. Amennyiben ugyanis a felhasználó fogyasztónak (is) minősül, úgy értelemszerűen a fogyasztóvédelmi magánjogot, nemzetközi elem esetén nemzetközi magánjogot is kell a jogviszonyára alkalmazni. Ezen aggályok arra vezethetőek vissza, hogy a közelmúltban több olyan eset is nyilvánosságra került, amikor a DRM, illetve DRMS-rendszer olyan megoldásokat is alkalmazott, melyekről a fogyasztókat nem tájékoztatták, annak ellenére, hogy e megoldások jelentősen sérthették a felhasználók érdekeit. Bár nyilván a DRM rendszerek csekély hányadát érintették ezek az esetek, mégis alkalmasak voltak a felhasználók bizalmának elvesztésére a DRM rendszerekkel szemben.

Jó példa erre a Sony DRM-je, az XCP, melyet az egyik vezető technológiai magazin minden idők ötödik legrosszabb technikai termékének titulált. A probléma az eljárással kapcsolatban az volt, hogy a CD behelyezésekor egy GET kéréssel a [connected.sonymusic.com](http://connected.sonymusic.com)-ra elküldte a felhasználó IP címét, és az album azonosítóját. Mindez ráadásul a felhasználó tudta nélkül történt. Az adatvédelmi aggályokon túl azonban sokkal nagyobb problémát okozott, hogy a megnyitott porton keresztül kártevő programok

célpontjává válhatott a számítógép. Ez meg is történt: a Sony BMG XCP DRM hibáit kihasználta a Stinx-E, valamint a BackDoor.Ryknos és a Breplibot-C trójai programok is.

A fentiek alapján a hagyományos DRM-rendszerek megítélése mind a fogyasztók, mind a jogászok számára problematikusává vált. A hatásos műszaki intézkedéssel védett szellemi alkotások szabad felhasználása korlátozott, vagy egyenesen ellehetetlenül, a fogyasztók pedig a magánszféra sérelmeként élik meg az egyedi engedélyeztetést.

Az egyik lehetséges megoldás, ha a hatásos műszaki intézkedés további preferálása helyett a DRM más összetevőire helyezzük a hangsúlyt. Ilyenek például a jogkezelési adatok, melyek igen hasznossá válhatnak egy összetett DRM-rendszer keretei között, de mielőtt részletezném a jogkezelési adatok felhasználási lehetőségeit, szeretnék kitérni a jogérvényesítés alternatív lehetőségeire.

A szellemi tulajdon jogosultjait védeni kívánó jogszabályokon alapuló hagyományos peres eljárás jelenleg nem tekinthető hatékonynak. Az eljárás lassú és költséges, miközben a jogsértések száma nem csökken számottevően. Mindezek a meglátások a polgári jogi és a büntetőjogi jogérvényesítésre egyaránt igazak.

Az előzőekben érintettem a jogdíjak kérdéskörét, és egy gondolat erejéig visszatérnék rá: a jogdíjrendszer kizárólag ott alkalmazható, ahol a törvény egyébként lehetőséget ad a felhasználók számára magáncélú másolatok készítésére. Erre jelenleg filmalkotások és zeneművek, illetve korlátozottabb mértékben a nyomtatott könyvek esetében van lehetőség.

A szerzői jog jogosultjai azonban más jogi eszközökkel is felléphetnek a műalkotásuk védelme érdekében. Ilyennek tekinthetők a hazánkban nem a szerzői jogi törvényben szabályozott, online jogsértő tartalmak eltávolítással kapcsolatos jogszabályok. A 2001. évi CVIII. törvény (továbbiakban: Elker. tv.) értelmében az arra jogosult, a törvényben szabályozott eljárási keretek között kérheti a jogsértő tartalmak eltávolítását a közvetítő szolgáltatótól. Az Egyesült Államokban hasonló eltávolítási lehetőséget jelent a DMCA által biztosított eljárási rend.

Az eltávolítási eljárásnak az esetek többségében eleget tesznek a közvetítő szolgáltatók, azonban az alkalmazhatóságának területi hatálya Magyarországra korlátozódik. Az eljárásnak megfelelő jogkövető magatartás elmaradása esetén pedig ugyancsak a hagyományos jogi eszköztár problematikájával találkozhatunk.

Ezen a helyzeten változtathat az „új Btk.”-val 2013. július 1-én hatályba lépő új intézkedési nem, az elektronikus adat végleges hozzáférhetetlenné tétele (77. §), mely eljárásban a jogsértő adatok végső soron az internetszolgáltatókon keresztül is blokkolásra

kerülhetnek, mind a magyar tartalmak, mind jogsegély útján, a külföldi tartalmak tekintetében egyaránt.

Az eltávolítási eljárások azonban eddig nem kerültek összhangba és integrációra a DRM-rendszerekkel. A jogkezelési adat, az internetes monitoring, illetve az eltávolítási eljárás összekapcsolása azonban hatásos műszaki intézkedés nélkül is hatékony eszközzé válhat a szerzői jog jogosultjainak a kezében. A jogkezelési adatok kapcsán elmondható, hogy annak ellenére, hogy az alkalmazásuk rendkívül elterjedt az online média területén, a jog és különösen a joggyakorlat nem mutat különösebb érdeklődést a jelenség iránt.

Jól prezentálja ezt, hogy 2011-2012-ig terjedő időszakban egyetlen eljárás sem indult a Btk. 329/C § szakasz szerint jogkezelési adat megamisítása bűncselekmény elkövetése miatt. A bírói joggyakorlat hasonló módon igyekszik kerülni a törvényhely alkalmazását. A 9-H-PJ-2009-93 számú bírósági ítéletben egy igen érdekes eset kapcsán foglalkozott a bíróság a hatásos műszaki intézkedés kérdéskörével. Megállapította ugyanis a hatásos műszaki intézkedés megkerülését abban az esetben, amikor az alperes egy internetes oldalán lemásolta egy másik online-portál adatbázisában található fényképeket, és tette hozzáférhetővé oly módon, hogy az azokon fellelhető elektronikus vízjelet különböző szövegekkel letakarva akként tüntetette fel őket, mintha azok az ő szellemi alkotásai lennének. Az indoklás szerint ezzel a valódi jogtulajdonos elvesztette az lehetőségét a szellemi alkotásának ellenőrzésére. A bíróság úgy látta, hogy az elektronikus vízjel alkalmazása képes megelőzni, illetve megakadályozni a jogellenes tevékenységeket, így az hatásosnak tekinthető.

A bíróság a meglátása alátámasztásaként indoklásában utalt arra, hogy e kérdésben nincs szükség szakértő kirendelésére sem (!), hiszen maga az eljárás is úgy vált lehetővé, hogy a vízjel segítségével ki lehetett deríteni a valódi jogtulajdonos kilétét, tehát a vízjel „hatásosnak bizonyult”. A Szerzői Jogi Törvény Magyarázata azonban kifejezetten jogkezelési adatnak tekinti az elektronikus vízjelet. Ehhez képest a másodfokon eljáró Debreceni Ítéltábla minden tekintetben alaposnak találta, és helybenhagyta az elsőfokú ítéletet.

A fenti példák tehát jól mutatják a jogkezelési adatok problematikáját, azonban úgy véljük, hogy a megfelelő alkalmazásukkal hatékonyan kiegészíthetők, illetve adott esetben kiválthatóak a DRM-rendszerek problémáit okozó összetevők, többek között a hatásos műszaki védelem is.

A jogkezelési adatnak a védett műbe történő beépítése után módszeres kutatás és keresés nélkül igen csekély eséllyel találnánk rá a jogsértő felhasználókra. A manuális keresés a jelenlegi internetes adatforgalom tekintetében gyakorlatilag lehetetlen. Azonban a fent



megjelölt problémákra tekintettel aktív kapcsolatot és előzetes korlátozásokat sem szeretnénk a felhasználás engedélyezése kapcsán a szellemi tulajdonunkra, illetve annak felhasználójára tekintettel.

Az általunk kialakított rendszerben ennek megfelelően rendkívül jelentős szerepet kap az internet monitorozása, melynek gyakorlati végrehajtására több éves munkával elkészítettük a CC-Keresőprogramot, azt az online rendszert, amely nagymértékben megkönnyíti a harcot az interneten elkövetett jogsértésekkel szemben, egy teljesen új keresési mechanizmus, valamint a találatokból felépülő adatbázis és az általunk kialakított automatizálási rendszer segítségével.

A CC-Keresőprogram leegyszerűsítve úgy működik, hogy egy minden korábbinál hatékonyabb keresőrobot segítségével, felhasználóbarát, grafikus felületen hozzáférhetővé teszi az általa előre beállított specifikációk alapján megtalált releváns, online tartalmakra utaló oldalak listáját és jogsértő tartalom felmerülése esetén automatikusan képes a megfelelő eljárás megindítására.

Ezen a ponton kapcsolódik össze a CC-Keresőprogram működése az alternatív jogérvényesítéssel, hiszen a megfelelő eljárások kidolgozásával és kapcsolattartói adatbázis felépítésével a Webkutató vállalkozás a megbízói érdekében és nevében eljárva, az Elker. törvényben és a DMCA által meghatározott eljárásban eltávolíttatja a jogsértő tartalmakat az internetről. Természetesen lehetetlen minden jogsértő információt elérhetetlenné tenni, de a jogsértések jelentős része megelőzhető, illetve megszüntethető az eljárás által, a számuk pedig elfogadható szinten tartható.

A CC-Keresőprogram használatát a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala és a Hamisítás Elleni Nemzeti Testület egyaránt ajánlja a szellemi tulajdon jogosultjai számára, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Szellemi Tulajdon-védelmi Osztálya és a Bűnügyi Főigazgatóság, Központi Nyomozó Főosztály, Információtechnológiai Osztálya pedig alkalmazza a jogsértések felderítésére, illetve statisztikai célokra.

Az, hogy végső soron milyen jogkezelési adatot helyezünk el a védett műalkotásban az elsődlegesen meghatározza a keresés hatékonyságát, bár a tapasztalataink szerint a kulcsszavas keresés önmagában is elegendő lehet. Digitális könyvek esetében ráadásul lehetőség van a különböző belső hivatkozások jogkezelési adattal történő kiegészítésére is. Ugyancsak lehetőség van az ábrákat egyedi azonosítókkal ellátni, melyekbe akár a fogyasztóra vonatkozó adatok is integrálhatóak, azok előzetes tájékoztatásával.

Ugyancsak előnye az így kialakított rendszernek, hogy a korábban már nyilvánosságra került műalkotások utólag is védhetővé válnak.

A hangsúly ebben az esetben tehát áthelyeződik az egyébként is könnyen megkerülhető korlátozásról a valóban jogellenes felhasználások visszaszorítására, mely a fogyasztók számára is elfogadhatóbb eljárás. Az így kialakított rendszer költségvonzata sem tekinthető magasnak, hiszen a folyamat nagymértékben automatizálható.

Az önkéntes jogkövető magatartás természetesen csak az oktatás és a prevenció előtérbe helyezésével változtatható meg gyökeresen, azonban tapasztalataink szerint a jogsértő tartalom sikeres eltávolítása önmagában is jelzésértékű az online közösség számára.